

v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc rekursnímu soudu k rozhodnutí o použití čl. 46 úmluvy čís. 60 sb. z. a n. z roku 1926.

D ů v o d y:

Soud první stolice vyhověl důležitým rozsudkem ze dne 28. února 1921 aspoň částečně žalobě, přes to však odmítl usnesením ze dne 9. září 1926 žalobu i co do části, v níž jí vyhověl. Rozhodl tudíž též soud dvakrát v téže věci, a vždy různým způsobem, což nelze uznati dovoleným. Podle čl. 46 úmluvy čís. 60/1926 jest ukončiti odmítnutím žaloby spory dosud přerušené, z čehož je v souhlase se sdělením ministerstva spravedlnosti čís. 81 věstníku z roku 1926 usouditi, že může tak učiniti jedině soud, jenž řízení přerušil, tudíž ve věci dosud nerozhodl. V tomto sporu přerušil řízení odvolací soud usnesením ze dne 20. května 1921, může proto jedině tento soud, shledá-li ovšem podmínky toho, odmítnouti žalobu v dosahu uvedeného usnesení. Pokud tomu tak není, bude podle čl. 46 úmluvy uvažovati o zamítnutí žaloby, což ovšem by mohl učiniti soud první stolice, jenž ve věci nerozhodl, vyhradiv v odst. 4 důležitého rozsudku další jednání. Soud první stolice odmítl sice žalobu i co do části žalobní prosby, o níž nerozhodl důležitým rozsudkem, ale ani ono usnesení nebylo možno ponechati v platnosti, ježto čl. 46 rozlišuje mezi zamítnutím i odmítnutím žaloby. V první řadě nechť rozhodne odvolací, nyní rekursní soud o odmítnutí žaloby, neboť jeho rozhodnutí bude směrodatné pro rozhodnutí soudu první stolice co do zamítnutí žaloby. Tím bude se zajisté uvarováno opravným prostředkům, neboť z dosavadního průběhu věci jest patrné, že ani soudy ani strany nenazírají na věc stejně.

Čís. 6526.

Nárok pravovárečného měšťanstva proti obci na dodávku dříví z obecního lesa lze uplatňovati pořadem práva jen, prokáže-li žalující strana soukromoprávní důvod nabývací. Opírá-li se žalující strana o to, že jí bylo dříví od nepaměti dodáváno, platí právní domněnka, že dalo se tak z důvodu veřejnoprávního. Tato domněnka není vyvrácena ani tím, že rozpory mezi pravovárečným měšťanstvem a obcí byly kdysi odklizeny smlouvou, ani tím, že obsah nároku byl předmětem řízení podle čís. patentu ze dne 5. července 1853, čís. 130 ř. z. Držby práva od nepaměti lze se tu dovolávati jakožto soukromoprávního důvodu nabývacího jen, prokázán-li soukromoprávní důvod nabytí držby.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1926, R I 558/26.)

Pravovárečné měšťanstvo v T. žalovalo městskou obec T. v Čechách o dodávání dříví a odůvodnilo žalobní žádost takto: Žalovaná obec měla povinnost dodávati dříví už od nepaměti. Neshody ve příčině dodávek dříví mezi obcí a pivovarem byly odklizeny narovnáním ze dne 20.

května 1844 a dodatkem k němu ze dne 16. dubna 1845, jehož obsah zapsán byl do knihy pozemkové. Později, když o objemu dodávání dříví vznikaly mezi stranami opět nesrovnalosti, zahájeno bylo o věci nové jednání a řízení, v němž vydalo místodržitelství v Praze rozhodnutí ze dne 21. října 1864, čís. 54.363 a odvolání pravovárečného měšťanstva proti rozhodnutí tomu k tehdejšímu c. k. státnímu ministerstvu ve Vídni bylo výnosem ze dne 4. března 1865 zamítnuto. V důsledku těchto rozhodnutí bylo dne 28. října 1865 docíleno mezi obcí T. a pivovarem narovnání, jímž povinnost obce dodávati dříví jednak k sušení sladu a várkám, jednak ke zřízení a udržování nádobí a k opravám v pivovare byla nově upravena za stanovené vzájemné poplatky pivovaru, a tehdejší místodržitelství narovnání to schválilo jako vykonatelné rozhodnutím ze dne 3. listopadu 1865. Od té doby obec T. dodávala pivovaru dříví bez námítky, a teprve na rok 1925 tuto povinnost odmítla z důvodu, že právní důvod závazku toho zanikl. Žalovaná obec vznesla v první řadě námítku nepřipustnosti pořadu práva, trvající na tom, že jde o nárok povahy veřejnoprávní, který vždy až dosud jen cestou správní byl vyřizován a že ani nyní na soudě o něm rozhodováno býti nemůže. Soud první stolice vyhověl námitce nepřipustnosti pořadu práva a odmítl žalobu. Rekursní soud zamítl námítku nepřipustnosti pořadu práva a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, o žalobě po zákonu dále jednal a rozhodl. Důvody: Prvý soud dospěl na základě listin, stranami předložených ku přesvědčení, že právo žalobou uplatňované je původu prastarého, že důvod jeho vzniku není ani znám, že mělo povahu práva veřejného, že bylo označováno jako beneficium, že o něm rozhodovaly vždy jen úřady správní a že proto projednávaná žaloba na pořad práva nepatří. Soud rekursní náhledu toto však nesdílí. Strana žalující domáhá se soudního výroku, že žalovaná obec je povinna dodat jí množství dříví, v žalobě blíže uvedené, proti placení náhrady z každé várky do městské pokladny. Tuto povinnost obce opírá strana žalující o narovnání ze dne 20. května 1844 a dodatek k němu ze dne 16. dubna 1845, schválené dekretem guberniálním ze dne 14. července 1844, čís. 36.574 a ze dne 28. září 1845, čís. 51.972, pak dekretem spojeného zemského úřadu podkomořího ze dne 8. října 1845, čís. 6986, jímž neshody ve příčině dodávací povinnosti obce, od nepamětných dob trvající, byly odklizeny. Toto narovnání bylo zapsáno do pozemkové knihy obce T. a sice do knihy kontraktů a po vydání cís. patentu ze dne 5. července 1853, čís. 130 o uspořádání a vykupování práv služebních bylo právo žalující strany jednáním se žalovanou obcí dne 28. října 1865 nově upraveno a schváleno dekretem c. k. místodržitelství ze dne 3. listopadu 1865, čís. 61.270 jako ihned vykonatelné a vtěleno v hlavní knize desk zemských. Od té doby žalovaná obec dříví bez námítky dodávala až do r. 1925, kdy další dodávání odmítla, jelikož prý právní důvod tohoto závazku zanikl. Opírá tudíž žalující strana svůj nárok o poměr soukromoprávní, o obyčejnou smlouvu soukromoprávní podle práva občanského a tvrdí, že jde o pouhý závazek obligační, o němž dle předpisů obec. zák. občanského a § 1 j. n. rozhodnutí přísluší soudům. Žalovaná obec tvrdí naproti tomu, že jde o nárok veřejnoprávní,

podrobený vyvazení dle cí. pat. ze dne 5. července 1853, o němž rozhodovaly vždy jen úřady správní. To však je pro otázku přípustnosti pořadu práva nerozhodné, neboť otázku, zdali žalující strana nabyla nároku na dodávání dříví z důvodu soukromoprávního čili nic, přísluší řešiti jedině soudu. Tomu neodporuje ani ustanovení zákona ze dne 17. července 1919, čís. 421 sb. z. a n. a ze dne 15. dubna 1920, čís. 304 sb. z. a n., jichž se žalovaná obec jako důvodu zániku žalobního nároku dovolává, kde naopak v § 5 onoho a v § 4 tohoto zákona činí se přímo rozdíl mezi právy, nabytými podle ustanovení obecního zřízení a právy z důvodu soukromoprávního. Není přece nemyslitelné, že by i na jmění, sloužícím k užívání všech členů obce a tvořícím obecní statek, mohly vzniknouti z důvodu jiného než pouhého členství v obci soukromoprávní závazky k určitému plnění se strany obce, což právě posouditi a rozhodnouti přísluší soudu. To, co žalovaná obec a napadené usnesení ve příčině povahy sporného práva uvádí, souvisí již s rozhodnutím sporné otázky, nemůže však řešeno býti při námitce nepřípustnosti pořadu práva, poněvadž by pak byla odůvodněna výtká, že se předbíhá rozhodnutí konečnému. Neníť tu rozhodno, zdali žalující straně soukromoprávní nárok přísluší, nýbrž to, že ho tvrdí. Ostatně z toho, co napadené usnesení uvádí na odůvodnění veřejnoprávní povahy sporného nároku, že totiž úřady administrativní již před rokem 1845 vykonávaly dozor nad hospodářstvím obce T., nelze jen tak dovozovati, že do roku 1845 povinnost obce k dodávkám dříví pivovaru byla rázu veřejnoprávního, neboť dozorčí moci těchto úřadů nepodléhal druhý smluvník »Pravovárečné měšťanstvo«, do jeho práv a volného rozhodování úřady ty zasahovati nemohly. Že si obě strany, jakož i tehdejší úřady správní byly toho vědomy, že případný spor byl by rozhodován cestou soudní, vyplývá z listiny ze dne 10. září 1828, kde se mluví jednak o vlastnictví k pivovaru, jednak o dodávkách dříví a o krajní nejistotě výsledku právního sporu »Rechtsstreit«, čemuž nelze v této souvislosti rozuměti jinak než jako rozepři soudní. Sám úřad podkomoří 6. března 1826 nadhodil hrozbu soudním sporem, z čehož patrné, že i on věc za soukromoprávní považoval. Dále uvážiti dlužno, že v jednáních mezi stranami z doby před rokem 1845 vždy se jednalo také o vlastnictví k pivovaru, které přece povahy práva veřejného nemělo a, došlo-li pak mezi stranami 20. května 1844 (16. dubna 1845) k narovnání, v něž pojata i vlastnictví k pivovaru, a které se strany úřadů správních potvrzeno, t. j. schváleno bylo, nelze — třeba v listinách těch mluvilo se o beneficiu — v narovnání tom spatřovati již jednání veřejnoprávní, zvláště když listina o narovnání vtělena byla v deskách zemských, jakož i v pozemkové knize města T. a předmětem vkladu bylo i právo vlastnické pro žalující pravovárečné měšťanstvo k pivovaru v T. vedle vkladu práva zástavního pro nárok žalující strany na dodávku dříví a pro nárok žalované obce na t. zv. »kotelné«. Tím byla pro účastněné strany založena určitá, přesně vymezená práva obligační se strany jedné a tomu odpovídající obligační závazky se strany druhé, což lze dobře srovnati se soukromoprávní povahou těchto vzájemných plnění. Toto narovnání z roku 1844 (1845) tvoří základ práv žalobou vymáhaných. Práva a závazky z narovnání toho nedoznaly ve své pod-

statě změny prováděním vyvazovacího patentu ze dne 5. července 1853, nýbrž byly jen nově upraveny. Vyvazovací patent připouštěl totiž ohledně těchto práv dvojí cestu, buď výkup nebo regulaci, t. j. úpravu. V projednávaném případě volena byla cesta úpravy, předmětem jednání správního byla jen úprava míry braní dříví, právo na braní bylo však nesporné stejně jako vlastnictví k pivovaru. na podstatě a povaze jeho, založené narovnáním z roku 1844 (1845) se ničeho nezměnilo a nestalo se právo sporné tím, že o úpravě jeho v roce 1865 rozhodovaly úřady správní, již právem veřejným. Otázku tu však, jde-li o nárok povahy soukromoprávní či veřejnoprávní, řešiti přísluší soudu. Kromě toho opírá žalující strana svůj nárok též o vydržení, tvrdíc, že i kdyby zde smlouvy z roku 1845 nebylo, byl by nárok na braní dříví pro ni založen vydržením, poněvadž obec T-ská dodávala jí od roku 1845 nepřetržitě až do roku 1925 dříví, vědouc, že jest k tomu smluvně zavázána a ku splnění závazku toho. Soud rekursní je tudíž názoru, že není zde důvodu, který by pořad práva k jednání o nároku žalobním vylučoval.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursní soud uznal pořad práva za přípustný, protože prý žalující pravovárečné měšťanstvo opírá zažalovaný nárok o soukromoprávní poměr, totiž jednak o obyčejnou soukromoprávní, podle občanského práva ujednanou smlouvu, tedy o pouhý obligační poměr, jednak o vydržení, dovolávajíc se v onom směru smlouvy ze dne 20. května 1824 a dalších listin blíže označených v rekursním usnesení, v druhém směru pak toho, že obec T. dodávala pivovaru od roku 1845 nepřetržitě až do roku 1925 dříví u vědomí, že jest k tomu a k splnění závazku smluvně zavázána. Rekursnímu soudu lze přisvědčiti, že pravomoc v občanských právních věcech, pokud nejsou přikázány zvláštními zákony jiným úřadům neb orgánům, vykonávají podle Šu 1 j. n. řádné soudy. Jde jen o to, zda tu taková soukromoprávní věc je, či není. Jak tento Nejvyšší soud důsledně rozhoduje (srv. rozh. čís. 172 sb. n. s.), je směrodatnou pro řešení otázky, zda nárok jest nárokem soukromoprávním, či veřejnoprávním, toliko přirozená a právní povaha a podstata uplatňovaného nároku. Jde-li o vzájemné styky a vztahy jednotlivců jakožto právních podmětů sobě navzájem na roveň postavených, nutno uznati nárok za nárok soukromoprávní; jedná-li se však o právní poměry jednotlivců jakožto příslušníků oněch veřejnoprávních útvarů, v něž se dělí lidská společnost (státu, zemí, okresů, obcí a t. d.), tedy o postavení jednotlivců jakožto členů podřízených tomuto celku, jsou nároky z takovýchto poměrů povahy veřejnoprávní. Podle toho jsou soukromoprávními veškerá majetková práva, pokud jejich vznik není závislým na poměru jednatelce jakožto příslušníka veřejnoprávního útvaru ke státu nebo k jinému veřejnoprávnímu tělesu. Všude tam však, kde jde o právní poměry státu a t. d. jako takového k jednotlivým jemu podřízeným a jeho svrchovanosti podléhajícím osobám, dlužno pokládati majetková práva z těchto styků za veřejnoprávní. Při tom nerozhoduje, zda se nárok z takového

poměru opírá v jednotlivém případě o důvod, náležející i do oboru práva soukromého. Vždyť i v právu veřejném lze setkat se namnoze s právními důvody týchž druhů, jež jsou vlastními právu soukromému (na př. vydržení, smlouva, náhrada škody). Stejná vlastnost právních důvodů nemění ničeho na právní povaze podkladu, na němž jest nárok vybudován a který jedině může býti rozhodným (srov. spis prof. Dr. Otta Rechtspflege und Verwaltung na str. 56 až 60). Posuzuje-li se s tohoto hlediska nárok uplatňovaný žalobou této rozepře, jest ihned zřejma jeho ryze veřejnoprávní povaha. Žalobou domáhá se pravovárečné měšťanstvo na obci města T. roční dávky dříví, které žalujícímu měšťanstvu dodávati obec prý byla od nepamětna povinna a je povinna dosud, když dlouholeté vážné neshody o této povinnosti, přiostrivší se zejména na počátku devatenáctého století, byly ve shora zmíněných smlouvách a listinách odklizeny narovnáním. Podle nálezu býv. víd. správního soudu ze dne 29. ledna 1880, čís. 2469, Budw. čís. 683, jenž se úplně srovnává s povahou věci a jehož se i tento Nejvyšší soud dovolával již ve svém rozhodnutí čís. 2661 sb. n. s., musí, má-li právní poměr k obecnému majetku býti považován za soukromoprávní, tato jeho soukromoprávnost býti zjevna, dokázána; nelze-li ji seznati, zejména nelze-li seznati důvod a způsob nabývací, nestačí pouhé tvrzení strany ani sama o sobě skutečnost držby, by poměr mohl býti uznán za soukromoprávní, nýbrž dlužno jej pokládati za veřejnoprávní a s majetkem jest nakládati jako se jměním obecním, pokud se týče statkem obecním. Tím vyjádřeno, co se obecně nazývá právní domněnkou, a to tak, že domněnka mluví pro poměr veřejnoprávní, a jest jen účastníku vyhrazeno, by oproti tomu provedl důkaz, že práva užívání nabyt podle řádu práva soukromého, musí tedy prokázati soukromoprávní důvod a způsob nabývací. Slušelo by tudíž pokládati sporný poměr mezi žalujícím měšťanstvem a žalovanou obcí zásadně za poměr veřejnoprávní, pokud měšťanstvo netvrdí soukromoprávní důvod, na příklad smlouvu. Žalující měšťanstvo skutečně takový soukromoprávní důvod tvrdí, shledávajíc jej ve shora zmíněných listinách. Avšak ani smlouvy nejsou podle své povahy vždy důvodem soukromoprávním, nýbrž jsou mnohdy právním důvodem, tkvícím v právu veřejném, ve kterémžto právu lze se, jak již podotknuto, namnoze setkat s právními důvody týchž druhů, jež jsou vlastními právu soukromému. Že smlouvy z roku 1844 a 1845 jsou skutečně smlouvami veřejnoprávními, plyne jasně z povahy zúčastněných osob a předmětů těchto smluv, jimiž měly — což nesporno — po urputných, několik desíletí trvajících bojích býti urovnány nároky, příslušející prý pravovárečnému měšťanstvu od nepamětných dob proti obci. Netřeba se tu obšírněji zabývati spleitou a zplna nevyjasněnou otázkou právní povahy pravovárečných měšťanstev a jejich oprávnění a jim obdobných oprávnění jiných příslušníků nebo celých skupin příslušníků obcí na požívání obecních lesů. (Srov. o tom na příkl. Publikace prvního vědeckého sjezdu českých právníků z r. 1904, otázka I. skup. 3, sv. I. »O právní povaze společenstev pravovárečných měšťanů«, Randa, Obchodní právo, něm. vyd. z roku 1912 II. sv. 33, Zprávy Moravské právnické jednoty č. 2 z roku 1904, Ehrenzweig System des öst. allg.

Privatsrechtes sv. I./1 z roku 1925, str. 183—185, Josef Jindřich v Soudc. listech čís. 3/1922, Schiff, Grundris des Agrarrechtes 1903 str. 39 násl., Hugelmann v Notariatszeitung čís. 16 a násl. z roku 1916 a důvodovou zprávu k vládnímu návrhu zákona o úpravě poměrů obecních statků ze dne 17. července 1919, čís. 421 sb. z. a n., tisk 959 a rozh. čís. 1247 sb. n. s.). Ale tolik je nesporno, a za všech okolností jisto, že vznik a oprávnění jak pravovárečných měšťanstev, tak i zvláštních poživacích práv na obecních lesích sahá do prastarých dob zakládání měst, pokud se tkne do dob, kdy se staré kolektivistické rodové (dědinné) vlastnictví k půdě přetvořilo ve vlastnictví individuální, že obě oprávnění mají svůj původ a základ ve příslušnosti oprávněných k veřejnoprávnímu útvaru (městu, obci), v němž anebo na jehož statku oprávněné podmínky taková práva vykonávaly, že jejich oprávnění byla původně toliko výronem jich veřejnoprávního poměru k těmto veřejnoprávním svazkům a že byla ovládána předpisy veřejnoprávními. Upravovali tudíž a urovnali pravováreční měšťané řečenými smlouvami s obcí v létech 1844 a 1845 jen práva prýstící z veřejnoprávního důvodu jich příslušnosti k veřejnoprávnímu svazku, tedy nároky veřejnoprávní podle § 70 ob. zřiz. a nikoli soukromá práva k obecnímu majetku, o nichž mluví § 12 ob. zřiz., jež ovšem též mohou záležeti v právu užívání nebo požívání jak ona §u 70, pramenící v právu veřejném. Na jejich povaze se nic nezměnilo, že se staly předmětem »narovnání«, neboť tím, že obec uznala narovnáním sporný nárok, svou povahou veřejnoprávní, nepřeměnil se uznaný nárok v nárok soukromoprávní. Ani na tom nesejde, že obec postoupila v téže smlouvě ze dne 20. května 1844 pravovárečnému měšťanstvu i vlastnictví k městskému pivovaru s právem ke knihovnímu přípisu a že zároveň s knihovním zápisem bylo do pozemkových knih zapsáno též právo měšťanstva na dodávky dříví z městských lesů. Nebyloť překážky, by při urovnání veřejnoprávních nároků mezi obcí a jejími příslušníky nebyly zároveň a v téže listině vyřízeny také, nad to věcně související, otázky soukromoprávní. Zápisem do veřejných knih lze beze vší pochyby zajistiti též nároky z poměrů veřejnoprávních, aniž se tím něco mění na jejich povaze, na příkl. vkladem práva zástavního pro erární pohledávky na daních, poplatcích a pod. Při tom zůstává úplně stranou otázka, zda onen zápis plně odpovídal tehdejšímu předpisům o pozemkových knihách a zda lze jej posuzovati podle zásad nyní platného knihovního zákona ze dne 25. července 1871, čís. 95 ř. zák. Nedolíčilo-li měšťanstvo soukromoprávní důvod, o který tu právě jde, totiž soukromoprávní smlouvu jako důvod svého práva, nemůže vymáhané právo platiti za soukromé a nelze proto ani uznati pro ně pořad práva za přípustný. Není-li tu však soukromoprávní smlouvy jako nabývacího důvodu pro sporný nárok, nemůže se žalující strana dovolávati ani vydržení. Vydržení není vůbec »důvodem« práva, nýbrž pouze způsobem nabývacím. Zákon při řádném vydržení vyžaduje důvod kromě dlouhodobého držení (§ 1461 obč. zák.), při mimořádném průkaz důvodu a tím i důvod sám promíjí (§ 1477 obč. zák.). Musí-li však, jak shora dovozeno a praxí býv. víd. správního soudu doloženo, účastník, domáhající se práva proti obci, má-li právo jeho platiti za soukromé,

prokázati soukromoprávní důvod a způsob nabývací, nestačí průkaz uplynutí pouhé vydržecí doby, nýbrž musil by prokázati i soukromoprávní důvod držby na př. smlouvou, i kdyby se odvolával na vydržení mimořádné, čtyřicetileté. Ovšem stačilo by, i kdyby důvod byl neplatným, jen kdyby tu byl, neboť neslouží zde k tomu, by se jím zkrátila vydržecí doba, jako v § 1461, kde se ovšem předpokládá důvod platný, nýbrž k tomu, by se prokázala soukromoprávnost držby a tudíž práva, na ni zakládaného. Správnosti tohoto názoru nasvědčuje i úvaha, že i právo podle Šu 70 ob. zřiz. vyžaduje obyčej ustálený již roku 1864, což sahá často, jako právě i v souzeném případě, daleko do minulých staletí. Kdyby to o sobě stačilo k vydržení, byl by tím ústav § 70 ob. zř. úplně odbourán a § sám úplně z právního řádu vymazán, neboť pak by všichni pravováreční měšťané měli právo »vydrženo« a jejich práva by byla bývala soukromá (srv. rozh. čís. 2661 sb. n. s.). Nejde tudíž pro nedostatek soukromoprávní smlouvy ani s hlediska vydržení o poměr soukromoprávní a není proto ani z tohoto důvodu pořad práva přípustným. Ostatně jsou důvody rekursního usnesení v tomto bodě poněkud nejasné, pravice, »že, i kdyby zde smlouvy z roku 1845 nebylo, byl by nárok na braní dříví založen vydržením, poněvadž obec T. dodávala od roku 1845 nepřetržitě až do roku 1925 dříví u vědomí, že jest k dodávání tomu smluvně zavázána, a ku splnění závazku toho«, neboť nelze z nich seznati, kterou jinou smlouvou než z roku 1845 se obec pokládala smluvně zavázanou. Na stavu věci, rozhodném pro řešení otázky přípustnosti pořadu práva se nic nezměnilo ani úpravou, které se dostalo právu měšťanstva na dříví z městských lesů v roce 1865 řízením podle cís. pat. ze dne 5. července 1853, čís. 130 ř. zák., neboť narovnáním tehdy dojednaným byl jen sjednán nesporný základ pro obsah upravovaného práva podle Šu 9 cís. pat. pro další úpravu, ale jinak jím nemohlo na právní povaze sporných práv býti právě tak nic změněno jak narovnáním z roku 1844, o němž byla již řeč. Když tedy řešení otázky, zda uplatněný nárok svou povahou je nárokem soukromoprávním — a řešení to patří podle Šu 1 j. n. jistě na pořad práva — vedlo k záporné odpovědi, že tu nejde o právo soukromé, pak výrok o dovozovaných důsledcích z práv těch, by žalovaná strana uznána byla povinnou odvésti zadržené dávky, jak to v žalobní prosbě obsaženo, na pořad práva nenáleží, neboť soud nemůže rozhodovati, zda strana povinna jest dávkami, zakládajícími se na poměru veřejnoprávním. Bylo tedy tak rozhodnouti, jak se stalo. Tím pozbyly významu ostatní důvody napadeného usnesení a jimi se obírající vývody rekursu, neboť jsou pro řešení věci s hlediska tuto zaujatého úplně nerozhodné, zejména pokud se dotýkají otázky, zda a proč o sporném právu v minulých dobách rozhodovaly správní úřady a zda některé z osob účastněných na tehdejší jednání kdysi a proč mínily, že by věc, nedojde-li k dohodě, o níž pracovaly, musila býti řešena v řízení sporném.

Cís. 6527.

Domáháno-li se žalobou rozluky manželství z důvodu hlubokého rozvratu manželem, z jehož viny bylo manželství k žalobě druhého man-